

Ще отбележим още един странен ефект. Историците съобщават, че в съкровищниците от X–XIII в. от н.е., в Русия например, **НАПЪЛНО ЛИПСВАТ ИТАЛИАНСКИ, ФРЕНСКИ, ИСПАНСКИ МОНЕТИ ОТ X–XIII В. ОТ Н.Е.** [685]. Сред десетките хиляди (!) монети от този период са открити **САМО ОТДЕЛНИ (!)** италиански монети от X–XIII в. За да обяснят това обстоятелство, историците създават цяла теория за липсата на търговски и икономически връзки между Русия и Италия през X–XIII в. [685], с. 200–211. Но тази „нумизматична теория“ противоречи на писмените източници, в които ясно и подробно се говори за съществуването на широки икономико-търговски връзки между двете страни [685], с. 201. Коментарът на историците е такъв: „Противоречията между нумизматичните и другите данни са само привидни“ [685], с. 201. Обяснения обаче няма. Затова ни се струва, че можем да формулираме следната мисъл. В Западна Европа, и по-конкретно в Италия, наистина са секли твърде малко монети в епохата преди XIII в. от н.е. Затова ги няма в съкровищниците на територията на Русия.

И изведнъж, съвсем неочаквано през 1252 г. в Рим уж „се възражда“ масовото сечене на златни монети, които за извънредно кратко време стават международна валута, изместила византийските монети от европейския пазар [1070]. Тази изненадваща поява на италианските златни монети през XIII в. се смята от Скалигеровата история за „драматична промяна в ситуацията, която преобладава в първата половина на средните векове“ [1070], с. 20–21. Вероятно, това е истинското начало в сеченето на европейски монети, случило се поради някакви сериозни промени в живота на Западна Европа през XIII–XIV в. За природата на тези промени вж. книгата „Империята“.

Впрочем от идеята за сечене на монети с една шампа до идеята за печатане на гравюри и книги има само една крачка. Затова началото на квалифицираното сечене на монети трябва съвсем малко да изпреварва книгопечатането. А днес се смята, че то е започнало през XV в. [797], с. 352.